

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΕΝΑ

Στην κωμόπολη Τέντια, η επέκταση του δρόμου που οδηγεί έξω από την πόλη μέσα από το Ομιχλώδες Λιμάνι, γνωστή ως Ελεεινό Σοκάκι, είναι ίσως η πιο δυσάρεστη διαδρομή του κόσμου. Το Ελεεινό Σοκάκι περνά μέσα από χωράφια με γκρίζο αρρωστημένο χρώμα και κάτι αλλόκοτες μηλιές με τόσο ξινά μήλα που αρκεί έστω και να τα κοιτάξει κανείς για να νιώσει άρρωστος. Το Ελεεινό Σοκάκι περνά δίπλα από τον ποταμό Γκριμ, που τα εννιά δέκατα του νερού του είναι λάσπη, φιλοξενεί φρικτά ψάρια και βρίσκεται δίπλα σ' ένα εργοστάσιο επεξεργασίας χρένου, με αποτέλεσμα όλη η περιοχή να έχει μια πικρή κι έντονη μυρωδιά.

Λυπάμαι ιδιαίτερα που σας λέω ότι αυτή η ιστορία αρχίζει με τα ορφανά Μποντλέρ να κάνουν αυτή την απαίσια διαδρομή και ότι, ήδη από αυτή τη στιγμή, η ιστορία θα χειροτερεύει όλο και περισσότερο. Ανάμεσα σε όλους τους ανθρώπους στον κόσμο που έχουν άθλιες ζωές –είμαι σίγουρος ότι γνωρίζετε αρκετούς– τα αδέλφια Μποντλέρ κατέχουν την πρώτη θέση – που στην προκειμένη περίπτωση σημαίνει ότι τους συνέβησαν περισσότερα τρομερά πράγματα απ’ ό,τι σε οποιονδήποτε άλλον. Η ατυχία τους ξεκίνησε με μια τεράστια πυρκαγιά που κατέστρεψε το σπίτι τους και σκότωσε τους δύο αγαπημένους γονείς τους, κάτι που είναι αρκετό για να είναι κανείς δυστυχισμένος για όλη του τη ζωή. Όμως στην περίπτωση αυτών των τριών παιδιών αυτό ήταν μόνο η κακή αρχή. Μετά την πυρκαγιά τα αδέλφια πήγαν να ζήσουν μ’ έναν μακρινό συγγενή που ονομαζόταν Κόμης Όλαφ και αποδείχθηκε ένας απαίσιος και άπληστος άνθρωπος. Οι γονείς Μποντλέρ είχαν αφήσει πίσω τους μια τεράστια

περιουσία που θα κληρονομούσαν τα παιδιά με την ενηλικίωση της Βάιολετ, όμως ο Κόμης Όλαφ ήταν αποφασισμένος να πάρει αυτή την περιουσία στα βρομερά χέρια του. Κατέστρωσε ένα σατανικό σχέδιο που μου φέρνει εφιάλτες μέχρι σήμερα, τα παιδιά τον ξεσκέπασαν εγκαίρως, κατάφερε όμως να ξεφύγει και ορκίστηκε ότι θα ερχόταν η στιγμή που θα έκανε δική του την περιουσία των Μποντλέρ. Τα όνειρα της Βάιολετ, του Κλάους και της Σάνι στοιχειώνονταν από τα μάτια του Κόμη Όλαφ που γυάλιζαν υπερβολικά, το ατημέλητο φρύδι του και, κυρίως, από το τατουάζ με το μάτι που είχε στον αστράγαλό του, ένα μάτι που τα ορφανά Μποντλέρ έβλεπαν όπου κι αν πήγαιναν.

Πρέπει λοιπόν να σας πω ότι, αν ανοίξατε αυτό το βιβλίο με την ελπίδα να μάθετε πως τα παιδιά έζησαν ευτυχισμένα για πάντα, μπορείτε να το κλείσετε αυτή τη στιγμή και να διαβάσετε κάτι άλλο. Γιατί η Βάιολετ, ο Κλάους και η Σάνι, στριμωγμένοι μέσα σ' ένα μικρό αυτοκίνητο και βλέποντας έξω από το παράθυρο το Ελσεινό Σοκάκι,

όδευαν προς ακόμα μεγαλύτερες ατυχίες και συμφορές. Ο ποταμός Γκριμ και το εργοστάσιο επεξεργασίας χρένου ήταν μόνο το πρώτο από μια σειρά ιδιαίτερα δυσάρεστων, τραγικών θα έλεγα, επεισοδίων, τόσο τραγικών που όταν τα σκέφτομαι απελπίζομαι κι ένα δάκρυ κυλά στο πρόσωπό μου.

Το αυτοκίνητο το οδηγούσε ο κύριος Πόε, ένας οικογενειακός φίλος που εργαζόταν στην τράπεζα και έβηκε διαρκώς. Είχε αναλάβει την ευθύνη των υποθέσεων των ορφανών και αυτός ήταν που είχε αποφασίσει ότι, ύστερα απ' όλα όσα είχαν συμβεί με τον Κόμην Όλαφ, τα παιδιά θα ζούσαν στο σπίτι ενός μακρινού συγγενή στην εξοχή.

«Λυπάμαι που είστε στριμωγμένοι», είπε ο κύριος Πόε βήχοντας σ' ένα μαντίλι, «όμως το καινούριο μου αυτοκίνητο δεν έχει πολλές θέσεις. Δεν χώρεσε ούτε τις βαλίτσες σας. Θα σας τις φέρω σε μία εβδομάδα».

«Ευχαριστούμε», είπε η Βάιολετ που είχε κλείσει τα δεκατέσσερα και ήταν το μεγαλύτερο παιδί της οικογένειας Μποντλέρ.

Όποιος ήξερε καλά τη Βάιολετ μπορούσε να καταλάβει ότι δεν παρακολουθούσε τι έλεγε ο κύριος Πόε, αφού είχε δέσει τα μακριά μαλλιά της με μια κορδέλα για να μην πέφτουν στα μάτια της. Στη Βάιολετ άρεσε να κάνει εφευρέσεις και κάθε φορά που είχε μια καινούρια ιδέα, έδενε τα μαλλιά της μ' αυτόν τον τρόπο. Έτσι μπορούσε να σκέφτεται καλύτερα τα γρανάζια, τα καλώδια και τα σκοινιά που είχαν οι περισσότερες δημιουργίες της.

«Αφού ζήσατε αρκετό καιρό στην πόλη», συνέχισε ο κύριος Πόε, «νομίζω ότι η εξοχή θα είναι μια ευχάριστη αλλαγή. Α, εδώ στρίβουμε. Φτάσαμε σχεδόν».

«Ωραία», είπε ήρεμα ο Κλάους.

Ο Κλάους, όπως πολλοί άνθρωποι που ταξιδεύουν με αυτοκίνητο, είχε βαρεθεί και στενοχωριόταν που δεν είχε μαζί του κάποιο βιβλίο. Στον Κλάους άρεσε πολύ να διαβάζει και στα δώδεκά του είχε διαβάσει περισσότερα βιβλία απ' όσα άλλοι άνθρωποι διαβάζουν σ' ολόκληρη τη ζωή

τους. Μερικές φορές διάβαζε όλη τη νύχτα και το πρωί τον έβρισκαν κοιμισμένο μ' ένα βιβλίο στο χέρι και φορώντας ακόμα τα γυαλιά του.

«Νομίζω ότι θα συμπαθήσετε τον Δρα Μοντγκόμερι», είπε ο κύριος Πόε. «Έχει ταξιδέψει πολύ και θα έχει πολλές ιστορίες να σας πει. Έχω ακούσει ότι το σπίτι του είναι γεμάτο αντικείμενα από τα μέρη όπου έχει επισκεφτεί».

«Νενί!» έσκουξε η Σάνι.

Η Σάνι, το μικρότερο παιδί της οικογένειας Μποντλέρ, μιλούσε με κομμένες λέξεις – συνηθισμένο πράγμα για μωρά. Εκτός από το να δαγκώνει πράγματα με τα τέσσερα κοφτερά δόντια της, περνούσε τον χρόνο της μιλώντας με κομμένες λέξεις και ήταν αρκετά δύσκολο να καταλάβει κανείς τι εννοούσε. Εκείνη τη στιγμή μάλλον εννοούσε κάτι σαν «έχω αγωνία που θα συναντήσω έναν καινούριο συγγενή». Και τα τρία αδέρφια ένιωθαν το ίδιο ακριβώς πράγμα.

«Τι συγγένεια έχουμε με τον Δρα Μοντγκόμερι;» ρώτησε ο Κλάους.